వానకారు కోయిల

- మన్నెం శారద

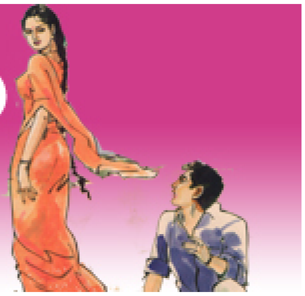

(గత సంచిక తరువాయి)

"నీకింత కోపం అని నాకు తెలియదు సుమా!" అన్నాడతను మంచం అంచున కూర్చుంటూ.

వాసవి మాట్లాడడలేదు.

ఆమె అతనితో మాటలు అనవసరమన్నట్లు విసురుగా వెళ్ళి వార్డురోబ్ తెరచి తన బట్టలు సూట్‌కేస్‌లో సర్దసాగింది.

జగదీష్‌కి పరిస్థితి అర్ధమయ్యింది.

ఆమె చాలా సీరియస్ అయ్యిందని వెళ్ళిపోవడానికి ప్రయత్నిస్తోందని తెలిసి అతను వాసవి దగ్గరగా వెళ్ళి ఆమె చెయ్యి పట్టుకుని "ఏమిటిదంతా?" అన్నాడు మందలిస్తున్నట్టుగా.

ఆమె అతన్ని విసిరి కొట్టబోయింది.

కానీ ఆ విషయం ముందే గ్రహించిన జగదీష్ ఆమె చేతిని గట్టిగా నొక్కిపెట్టాడు.

అతని పట్టు వదిలించుకోలేని వాసవి అతనివేపు కోపంగా చూసి "మీరంటే ఏమిటో నాకు తెలిసిపోయాక యింకా ఏదో చెప్పాలని ప్రయత్నించడం ఫూలిష్‌నెస్. మీరు బయటికి వెళ్ళడం చాలా మంచిది" అంది వాసవి ఈసడిస్తున్నట్లుగా.

జగదీష్ ముఖం తెల్లబడింది.

అయినా అతను నవ్వుతూ "మాటలు నేర్చిన కుక్కని వేటకు తీసుకెళ్ళితే ఉస్కోమంటే ఉస్కోమందట. చదువుకున్న తెలివైన భార్యతో కాపురం ఎలా వుంటుందో అర్ధమవుతోంది" అన్నాడు.

వాసవి నిరసనగా చూసింది.

"మరో ఆరుగంటలు నేనీ యింట్లో వుండటానికి పర్మిషనివ్వండి. తెల్లవారగానే నేను వెళ్ళిపోతాను. అంతవరకూ మీరు నన్ను ఒంటరిగా వదలటం మన యిద్దరికీ మంచిది" అంది వాసవి.

జగదీష్ మాట్లాడలేనట్లు చూసాడు.

"ఇంత చిన్న విషయానికే నీ అంత తెలివైన ఆడపిల్లలు రభస చేసుకుని యిల్లు వదిలి వేయడం మంచి పనికాదు. డబ్బుపోతే సంపాదించుకోవచ్చుగానీ మన యిద్దరి పరువూ ఏ ఒక్కరు రోడ్డుమీద పెట్టినా తిరిగి దక్కించుకోలేమన్న విషయం నువ్వు గ్రహిస్తేమంచిది" అన్నాడు బాధపడుతున్నట్లుగా.

అతని మాటలకి వాసవి హేళనగా నవ్వింది.

"ఆ విషయం మీరు నాకు చెప్పడం పెద్ద జోకులా వుంది. ఆ పనేదో మీరు యిందాక చేసి చూపించారు. ఆ పరువు తిరిగి పొందలేననే తెలిసి నేను వెళ్ళిపోతున్నాను." అంది నిర్లక్ష్యంగా సూట్‌కేస్ మూస్తూ.

జగదీష్ ఆమెవైపు ఒక క్షణం దిగ్భ్రాంతిగా చూసాడు.

ఆ తర్వాత మెల్లిగా "వెళ్తానంటే నేను కాదనను. కానీ వెళ్ళే ముందు నిజానిజాలు తెలుసుకుని మరీ వెళ్ళటం మంచిది. బలరాం నా స్వంత అన్న. దురదృష్టం కొద్దీ అతనికి చిన్నతనం నుండే దురలవాట్లు అబ్బాయి. అతన్ని బాగుచేయాలని నా తల్లిదండ్రులు శతవిధాల ప్రయత్నించి విఫలులయ్యారు వాళ్ళు చచ్చిపోతూ అతన్ని జాగ్రత్తగా చూసుకోమని చెప్పి ఆస్తి అంతా నా పేరున వ్రాసేసారు. అతను నా స్వంత అన్నకావడాన్నే అతనేం చేసినా భరించేశక్తి తెచ్చుకున్నాను. ఇది నా తప్పయితే నువ్వెళ్ళిపో" అంటూ జగదీష్ సర్రున ఆ గదిలోంచి వెళ్ళిపోయాడు.

వాసవి సూట్‌కేస్ వదిలేసి మ్రాన్పడినట్లు చూసిందతనివైపు.

18

శంకర్ గోడమూలగా మోకాళ్ళమీదుగా వణుకుతూ కూర్చున్నాడు.

ఎంత రాత్రయిందో వాడికి తెలియదు

ఎటుచూసినా సాంద్రించిన చీకటి.

బొగ్గుకు తారుపూసినట్లు ఆ చీకటి మరింత పెంచుతున్న వృక్షాల గుబురు.

అవి వూగుతున్నప్పుడల్లా వీస్తున్న చలిగాలికి వాడి శరీరం గజగజలాడుతోంది. కదులుతున్న చెట్లనుండి కారుతున్న మంచు బిందువులు ఎండుటాకుల మీదపడి ఠక్కున శబ్దం చేస్తుంటే శంకర్ భయంతో గుండెలదగ్గర చేతులు పెట్టుకుని అసలే పెద్దవైన కళ్ళని మరింత విశాలం చేసి చుట్టూ కలయచూస్తున్నాడు.

ఎక్కడో జరజరా ప్రాకుతున్న శబ్దం.

శంకర్ ఉలిక్కిపడి లేచి నిలబడ్డాడు.

వాడికి తెలుసు అది పాము కదలిక.

పగలంతా వాడు ఆడి పాడి గంతులేసిన పెరడే రాత్రిపూట ఆందోళన కలిగిస్తోంది.

శంకర్ భయంగా వరండా గోడని ఆనుకుని మెల్లిగా ప్రాకుతున్నట్లు ముందుకి వెళ్ళాడు.

వాడికింకా చాలా భయంగా వుంది. ఆ రౌడి ఏమూలనుంచయినా పొంచి తనమీదకు దాడి చేస్తాడేమోనని.

మెల్లిగా రేర్ వరండా దాటుకుని ఎడంవైపు గదులపక్క కారిడార్‌లోకి చేరుకున్నాడు.

ఇంకొంచెం ముందుకెళ్ళి దానికున్న మెట్లు చేరుకోవాలని వాడి ప్రయత్నం.

ఎక్కడో ఎవరో దగ్గిన చప్పుడు. శంకర్ గతుక్కుమన్నట్లు గోడకి ఆనుకున్నాడు.

వాడు చెవులు రిక్కించుకుని అలాగే గోడకి కరచుకొన్నట్లు నిలబడిపోయాడు. వాడి ప్రాణం మంచుకన్నా చల్లగా, గట్టిగా బిగుసుకుపోతోంది భయంతో.

మరో అయిదు నిముషాలు గడిచాయి.

గాలి వీచినప్పుడల్లా ఆకుల రాపిడికి పుట్టుకొస్తున్న శబ్దం తప్ప మరేమీ వినిపించడంలేదు.

శంకర్ గబగబా పిల్లిలా వంగి మెట్లమీదుగా పరిగెత్తాడు.

"ఎవరది?"

అది జగదీష్ కంఠం.

శంకర్ మెట్లమీద బొమ్మలా నిలబడిపోయాడు.

మరో పది నిముషాలు గడిచాయి.

శంకర్ ఆ చీకట్లో చించుకున్నట్లు చూసాడు. ఎక్కడా జగదీష్ వస్తోన్న జాడలేదు.

వాడికి ఆశ్చర్యంగా వుంది. తను విన్నది అబద్ధమా? ఈ రోజు తనలో మొలకెత్తిన భయం తననిలా వెర్రివాణ్ణి చేస్తోందా? అర్థంకాలేదు వాడికి.

సరిగ్గా అప్పుడే వాడి దృష్టి వెంటిలేటర్‌పై పడింది. వాడు నిలబడ్డ చోట గోడకి వున్న వెంటిలేటర్‌పై పడుతున్న వెలుగుని చూసి వాడికి కాస్త ధైర్యం వచ్చినట్లయింది.

శంకర్ మెల్లిగా ఏటవాలుగా వున్న గ్లాసుని కొద్దిగా వంచబోయాడు. వాడి కళ్ళకి షాక్కొట్టినట్లయింది.

ఆ లోపలి దృశ్యం వాణ్ణి స్థాణువులా నిలబెట్టింది.

ఆ గదిలో బల్లమీద రెండు విస్కీ సీసాలు ఓపెన్ చేసి వున్నాయి. ఒక సీసా ఖాళీచేయబడి ఆ రౌడీ చేతిలో విలాసంగా వూగుతోంది.

మరొకటి జగదీష్ చేతిలో.

శంకర్ చాలా ఆశ్చర్యంగా తనలో యింతవరకూ పొంగుతున్న భయాన్ని పూర్తిగా మరిచిపోయి పిల్లిలా మెట్లమీద ఒదిగి వెంటిలేటర్లోంచి రెప్పవేయడం మరచి చూస్తున్నాడు.

జగదీష్ విస్కీని సీసాలోంచి గ్లాసులోకి ఒంపి దాన్ని ఆ రౌడీ ముందుకి జరిపాడు.

వాడు దాన్ని ఒక్క గుటకలో త్రాగి గ్లాసుని ధనాలుమంటూ బల్లమీద పెట్టి "నా సంగతేం చేసావ్?" అన్నాడు నిర్లక్ష్యంగా.

జగదీష్ అతనివేపు అసహనంగా చూసాడు.

ఆ వెంటనే కోపాన్ని దిగమింగడానికి ప్రయత్నించినట్లు ఊపిరి బిగబెట్టి "నేను కాదనడం లేదుగా" అన్నాడు ఓర్పుగా.

"పాతిక. గుర్తుంది" అన్నాడతను నిర్లక్ష్యంగా.

"పాతికా?" జగదీష్ ఆశ్చర్యంగా చూసాడు.

"ఏం ఓపికలేదా? చెప్పు" అన్నాడతను వెటకారంగా.

"...అదికాదు ఎన్నిసార్లిలా? నీకిది బాగుందా?" అన్నాడు జగదీష్ బ్రతిమిలాడుతున్నట్లు.

వాడు కోపంతో సీసాని ఎత్తి బల్లకేసి కొట్టాడు. ఆ వెంటనే ఎదురుగా వున్న కుర్చీని బలంగా తన్నాడు.

"ఎన్ని సార్లంటే బ్రతికినన్నాళ్ళూ అర్థమయిందా? ఈ బలరాంని వదిలించుకోవటం అంత తేలికైన విషయంకాదు. నీవల్ల కాకపోతే చెప్పేసెయ్యి. ఆ సంగతి ఎక్కడ ఎలా తేల్చుకోవాలో నాకు బాగా తెలుసు" బలరాం పైకి లేచి నిలబడడానికి ప్రయత్నించాడు.

అతని ఒంట్లో చేరిన మందు అతన్ని స్థిరంగా నిలబడనీయటం లేదు.

ఒంట్లో నరాలూ, ఎముకలూ లేనట్లు అతను వూగటం శంకర్‌కి గమ్మత్తుగా అనిపించింది.

"ఎందుకలా తొందరపడ్తావ్ బలరాం? డబ్బు గురించి కాదు నా బాధ ఎప్పుడంటే అప్పుడొచ్చి ఇలా అల్లరి పెట్టడం ఏం మర్యాదగా వుంటుంది చెప్పు? తనెంత అప్‌సెట్టయిందో తెలుసా?" అన్నాడు జగదీష్ బాధగా.

బదులుగా బలరాం వికృతంగా నవ్వాడు ఆ నవ్వుకి శంకర్ జడుసుకున్నట్లుగా గోడకి కరుచుకున్నాడు.

"ఎవరూ నీ ముద్దుల పెళ్ళామా భయపడిపోయింది? మంచిదాన్నే పట్టావ్? దీని సంగతేమిటి? నాతో పనిలేదా?" అన్నాడు బలరాం.

జగదీష్ చుట్టూ చూసి "ప్లీజ్ ఇష్టమొచ్చినట్లు మాట్లాడకు. వాసవి అమాయకురాలు కాదు. డబ్బు తెస్తాను. గప్ చిప్‌గా కూర్చో" అని కోపంగా వెనక్కు తిరిగాడు.

శంకర్ ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్నాడు.

మరో అయిదునిమిషాల్లో జగదీష్ చేతిలో డబ్బు కట్టతో వచ్చి "ఇదిగో" అంటూ బల్లమీద విసిరినట్లు పెట్టాడు. "ఎంత?" బలరాం డబ్బుని ముట్టుకోకుండా అడిగాడు. "పదిహేను మిగతా పది రేపు యిస్తాను. బేంక్ నుండి డ్రా చెయ్యాలి" అన్నాడు జగదీష్.

"ఛూ! మళ్ళీ రేపుకూడా రావాలా?" అన్నాడు బలరాం కోపంగా.

"వద్దు నేనే తెస్తాను. కోడంబాకం బ్రిడ్జి కిందేగా" అన్నాడు జగదీష్.

"ఇంకా ఎక్కడ? ఆ మకాం ఎప్పుడో మార్చేసాను. పూనమల్లెయి హై రోడ్డులో వేపచెట్టు క్రింద కిళ్ళీ కొట్లో అడిగితే చెబుతారు."

"సరే నువ్వింక బయల్దేరు."

"ఇప్పుడా? నా వల్లకాదు. రేపెళ్తాలే" బలరాం నిర్లక్ష్యంగా బల్లమీద పడుకోబోయాడు.

"నేను కార్లో వదులుతానుగా" జగదీష్ అన్నాడు బ్రతిమిలాడుతున్నట్లు.

"తప్పదా?" బలరాం అయిష్టంగా నోట్లకట్టలు జేబులో కుక్కుకుంటూ జగదీష్ భుజాలమీద చేతులేసి నడిచాడు.

అతన్ని ఇంచుమించు మోస్తున్నట్లుగా తీసుకెళ్తోన్న జగదీష్‌ని అమితమైన ఆశ్చర్యంతో చూసాడు శంకర్.

"రేపు తప్పకుండా మిగతా లెక్కివ్వాలి" బలరాం మత్తుగా గొణుగుతూ అతనికి జేరబడి అడుగులేస్తున్నాడు.

మరో పది నిముషాల్లో కారుస్టార్టయిన చప్పుడు.

శంకర్ భయాన్ని మరచిపోయి తను చూసిన దృశ్యాన్నే తలచుకుంటూ అలాగే మెట్లమీద కూలాడు.

ఆకాశం నిర్మలంగా స్వచ్ఛమైన నీలవర్ణంతో మెరుస్తోంది. తూర్పు గర్భాన జన్మించిన సూర్యుడు సముద్ర స్నానం చేసి అప్పుడే ఆకాశంలో ప్రాకటం నేర్చుకుంటున్నాడు.

వేడీ, వాడి యింకా పట్టుబడని అతని పసిమి కిరణాలకి లోకానికి ప్రాణం వచ్చి చైతన్యాన్ని నింపుకుంటోంది.

వాసవి టిఫిన్ ముగించి బయటహాల్లో మెట్లమీదకొచ్చి నిలబడింది.

ప్రశాంతమైన ఆ వాతావరనంలో ప్రతిచెట్టూ, ప్రతి పువ్వు నవ్యకళని నింపుకున్నట్లు నిన్న జరిగిన సంఘటన ఏమాత్రం తమకి తెలియనట్లు తలలూగిస్తున్నాయి.

వాసవి అనంత్ వుంటున్న అవుట్ హౌస్ వైపు చూసింది అనంత లేచి తిరుగుతున్న సూచనలేవీ గోచరించడం లేదక్కడ. అనంత్‌కి ఎలా వుందో?

నిన్న...నిన్న... బలరాంతో పెనుగులాడి పడిపోయాక అతనికి జ్వరం యింకా పెరిగిందేమో?

లేకపోతే అనంత్ ఈ పాటికి ట్రిమ్‌గా తయారయి బయటికి రాడూ.

ఇక్కడ ఉద్యోగంలో చేరాక అనంత్ నీటుగా తయారవ్వడం గమనించింది వాసవి.

హైదరాబాదులో తనతో స్నేహంగా వున్న రోజుల్లో అతను డ్రస్‌కి ప్రాధాన్యత యిచ్చేవాడు కాదు.

ప్రస్తుత ఆర్థిక పరిస్థితులు అతనిలోని అభిరుచుల్ని పెంచుతున్నాయేమో? వాసవి మెల్లిగా అతని అవుట్ హౌవుస్ వైపు నడిచింది.

ఆమెకి జంకుగా వుంది. అతని ముఖం చూడాలంటే.

నిన్న అతనికి జరిగిన అవమానం తలచుకుంటే సిగ్గుగాను వుంది. తను జగదీష్‌ని అనంత్‌ని పిలిచి క్షమాపణ కోరమంది.

ఈ అవమానం చేసింది జగదీష్ సోదరుడే అయినప్పుడు అనంత్‌ని జగదీష్ క్షమాపణ కోరనవసరంలేదు. అతని భార్యగా ఆ పని తనే చేయవచ్చును. అది తన బాధ్యత కూడా.

వాసవి మెల్లిగా లోనకి అడుగేసింది.

అనంత్ వాష్ బేసిన్ ఎదుట నిలబడి షేవ్ చేసుకుంటూ అద్దంలోంచి వాసవి రాకని గమనించాడు. అతని కళ్ళు ఆశ్చర్యంతో విశాలమయ్యాయి. తెల్లని ఆర్గండి కోటా చీరలో, పొడవైన వాలు జడతో, కనుబొమ్మలమధ్య కుంకుమ రేఖతో జాజిపువ్వులా వున్న వాసవిని రెప్పవేయడం మరచినట్లు అద్దంలోంచి చూస్తూ వుండిపోయాడు అనంత్.

అతని హృదయం బాధగా మూల్గింది.

ఈ అందాలరాశిని తన మూర్ఖత్వంతో దూరం చేసుకున్న విషయం అతనికి ఆమెను చూసినప్పుడల్లా గుర్తొచ్చి బాధ కలిగించే నిజం.

వాసవి అతను తనని అద్దంలోంచి గమనిస్తున్నాడనే విషయం గ్రహించలేదు.

"అనంత్" అంటూ పిలిచింది నెమ్మదిగా.

"మీరా?" అన్నాడు అనంత్ వెనుదిరిగి అప్పుడే ఆమెని చూసినట్లు.

"మీకు ఎలా వుంది?" అతన్ని మన్నించి మాట్లాడటానికి ప్రయత్నిస్తూ.

అనంత్ ఆమె అవస్థని గమనించి చిన్నగా నవ్వి ముఖం కడుక్కుని టవల్‌తో తుడుచుకుంటూ "అయామ్ క్వయిట్ ఓ.కె మేడమ్. కూర్చోండి" అన్నాడు.

వాసవి కూర్చుంది.

అనంత్ కిటికీలోంచి విజిల్ వేసాడు.

శంకర్ పరుగెత్తుకు రావడం ఆశ్చర్యంగా చూసింది వాసవి.

" విజిల్ వేస్తే రావలని వీడికెప్పుడు నేరారు?" అంది వాసవి అనంత్ వైపు చూసి నవ్వుతూ.

"ఈ మధ్యనే. ఈ అడవిలాంటి తోటలో శంకర్, శంకర్ అంటూ కేకలు పెట్టి వాడినుంచి రెస్పాన్సు లేక విసిగిపోయాను. ఇలా అయితే ఈ కోటలో ఎక్కడున్నా సరే వీడు నాగస్వరం విన్న పాములా వేణునాదం విన్న గోపికలా పరుగెత్తుకొచ్చేస్తాడు" అన్నాడు అనంత్ చమత్కారంగా.

వాసవి అతని మాటలకి నవ్వింది.

అనంత్ శంకర్ వేపు తిరిగి "రెండు కాఫీలు తే. బ్రహ్మాండంగా వుండాలి" అన్నాడు.

శంకర్ తలవూపి వెళ్ళిపోయాడు.

"మీకు క్షమాపణ చెప్పాలని వచ్చాను" అంది వాసవి తలదించుకుని. అనంత్ వాసవి వైపు ఆశ్చర్యంగా చూసాడు.

"క్షమాపణ సంగతి తర్వాత ఆలోచిస్తాను కానీ మీరు నన్ను మన్నించడం ఎప్పణ్ణుంచి మొదలుపెట్టారు?" అన్నాడు.

వాసవి కొద్దిసేపు మాట్లాడలేదు.

"ఆ రోజులు వేరు. ఆ చనువు వేరు. ఇప్పుడు మీరు మా సెక్రటరీ. గౌరవ మర్యాదలు యిచ్చిపుచ్చుకోవడం ఉభయత్రా మంచిది" అంది వాసవి మంద్రస్వరాన.

అనంత్ ఆమె వేపు బాధగా చూడటం గమనించి వాసవి చూపుతిప్పుకుంది.

"ఆ రోజులు వేరని - మనదారులు వేరని నాకూ తెలుసు. కానీ నన్ను మీరు అనవలసినంత దూరంలో వుంచాల్సినవసరంలేదని నేను అనుకుంటున్నాను. ఏ విధంగా చూసినా నా బ్రతుకులో వచ్చిన మార్పేమీ లేదు. అప్పుడూ యిప్పుడూ కూడా నేను మీ ఉప్పుతిని

బ్రతుకుతున్న అభాగ్యుణ్ణి. నన్ను నువ్వనే పిలవండి. అలా పిలిచి ఈ విశాల ప్రపంచంలో నాకంటూ ఒక ఆత్మీయురాలుందనే విశ్వాసాన్ని కలిగించండి ప్లీజ్" అన్నాడు అనంత్ ఉద్వేగంగా.

అతని గొంతులో వణుకుని అలా అంటున్నప్పుడు అతని కళ్ళలో పాదరసంలా మెరిసిన నీటిపొరని చూసి చలించిపోయింది వాసవి.

కాసేపు ఆమెకు ఏం మాట్లాడాలో తోచలేదు.

అనంత్‌తో ఒంటరిగా మాట్లాడాలంటేనే ఆమెలో ఏదో చెప్పరాని జంకు చోటుచేసుకుంది.

అలా అని అతన్ని నిర్దాక్షిణ్యంగా దూరం చేయడానికి ఆమె మనసు అంగీకరించని స్థితి.

ఒక విచిత్రమైన డోలాయమాన స్థితిలో ఆమె హృదయం కొట్టుకుంటుంటే అతను అడిగాడు

"క్షమాపణ దేనికి?" అన్నాడు చిరునవ్వుతూ.

వాసవి అతనికేసి చూసింది.

అనంత్‌లో వున్న గొప్ప ఆకర్షణ అతని నవ్వు. ఆడవాళ్ళ హృదయాల్ని చిత్తుచేయగల సమ్మోహనాస్త్రం అది.

అతను నవ్వితే గంటలు గంటలు చూడాలని, అతను అతని నవ్వులూ కూడా తనవేనని మురిసిన వాసవికిప్పుడు అతని నవ్వు చూస్తే చెప్పలేని భయం. ఆందోళన.

ఆమె తల దించుకుంది.

"చెప్పండి మీరు నన్ను క్షమాపణలు అడగటం ఏమిటి?" అన్నాడు.

వాసవి మెల్లగా అంది.

"నిన్న..నిన్న... అతను మీ పట్ల చాలా అసభ్యంగా ప్రవర్తించాడు. జగదీష్ మౌనంగా వుండిపోయారు. ఆయన తరపున నేను మీకు క్షమాపణ చెప్పుకుంటున్నాను" అంది.

బదులుగా అనంత్ పెద్దగా నవ్వి "బాగుంది ఎవరో రౌడీ వెధవ చేసిన ఆగడానికి మీరు నాకు క్షమాపణ చెప్పడమా? ఆ మాటకొస్తే నేనే మీకు అమర్యాద జరుగుతుంటే కాపాడలేకపోయాను. ఆవిధంగా చూస్తే నేనే మీకు చెప్పాలి క్షమాపణ. నేను మీ సెక్రటరీనయివుండి అతని చేతుల్లో మీకు అమర్యాద జరుగుతుంటే కాపాడలేకపోయాను. ఆ విధంగా చూస్తే నేను అసమర్థుణ్ణని ఒప్పుకుంటే నేనే రిజైన్ చేసి వెళ్ళిపోవాలి" అన్నాడు ఆవేశంగా.

శంకర్ ట్రేలో కాఫీ తెచ్చి యిద్దరికీ అందించి అక్కడే నిలబడ్డాడు.

వాసవి కాఫీ త్రాగుతూ వాడికేసి చూసింది.

రాత్రంతా నిద్రలేక పోవటాన్న వాడి ముఖం పీక్కుపోయినట్లుంది. కళ్ళు దానిమ్మ పువ్వుల్లా ఎర్రగా వున్నాయి.

"రాత్రి ఎక్కడున్నావురా నువ్వు?" అడిగింది వాసవి.

"వెనుక వరండాలో గోడపక్కన" అన్నాడు శంకర్.

అనంత్ నవ్వి "పాపం చాలా భయపడిపోయాడు వీడు. ఇంతకీ ఆ రోగ్‌ని సార్ బయటకి పంపించేసారా?" అన్నాడు.

వాసవి అనంత్ వేపు అదోలా చూసింది.

"లేదు ఇంట్లోనే వున్నట్లున్నాడు" అంది వాసవి.

"లేదమ్మా తెల్లవారుఝామునే అయ్యగారు కార్లో బయటికి తీసికెళ్ళారు" అన్నాడు శంకర్.

వాసవి ఆశ్చర్యంగా చూసింది వాడివేపు.

"నువ్వు చూసావా?" అంది సాలోచనగా చూస్తూ.

"అవునమ్మా అయ్యగారు వాడికి విస్కీపోసి బోల్డు డబ్బిచ్చారు. ఇంకా ఇవ్వమని వాడు అయ్యగారిని బెదిరించాడు. అయ్యగారు వాణ్ణి బతిమాలి రేపు బాంక్‌నించి తెచ్చిస్తానని చెప్పి భుజాలమీద వేసుకుని నడిపించి కార్లో తీసుకెళ్ళారు" అన్నాడు తనకి తెలిసిన నిజం చెప్పి ఆయాసపడుతూ.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments